

РЕШЕНИЕ

№ 5862

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Попова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **6270** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на адв. А. Х. Г. против решение от 11.02.2011г. на Софийски районен съд, 7 състав, постановено по НАХД № 10313/2010г., с което е потвърдено Наказателно постановление № АА2054/12.07.2010г. издадено от началника на отдел Пътна полиция - СДВР. С последното на А. Х. Г. е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон.

Касаторът счита атакувания съдебен акт за неправилен и незаконосъобразен по съображения, развити в касационната жалба и в представеното по делото писмено становище. Конкретните оплаквания систематизирани се отнасят до неправилно установена фактическа обстановка по спора, въз основа на едностранчиво кредитиране от СРС на свидетелските показания на св. Д. и св. М.; неправилност на изводите на съда относно обстоятелството, че именно скоростта на автомобила, управляван от Г., е установена от техническото средство и че именно той е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи не се представлява в касационното производство и не взема становище по жалбата.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било Наказателно постановление № АА2054/12.07.2010г г. издадено от началника на отдел Пътна полиция - СДВР, с което на А. Х. Г. е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства СРС е приел от фактическа страна, че на 21.06.2010г. около 09.58 часа, в [населено място], по [улица], касаторът Г. управлява л.а "Ф. Б." с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към [улица], като се движи със скорост 76 км/час, при ограничение за населено място 50 км/час, единствен е на пътното платно и покрай него и преди него няма други МПС. Скоростта на движение е установена от св. Д. и св. М., служители на отдел "ПП" - СДВР, с техническо средство TR 4, № 173, преминал последваща проверка за техническа изправност на 05.03.2010г., със срок на валидност 12 месеца съгласно писмо рег. № ОВ-15353 от 17.11.2010г. на директора на ГД „Охранителна полиция”.

Противно на твърденията в касационната жалба, така установената от СРС фактическа обстановка кореспондира със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Съдът е обсъдил всички свидетелски показания и правилно не е кредитирал тези на св. С., тъй като те не се подкрепят от другите доказателства по делото. Съдът е изложил подробни съображения в мотивите на постановеното решение защо възприема показанията на св. Д. и св. М., които са очевидци на нарушението и защо не кредитира тези на св. С.. Изводите му се споделят от настоящата инстанция и не следва да се повтарят. Въз основа на събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че именно автомобилът, управляван от Г. се е движил със скорост от 76 км/ч, отчетена от радара и че на мястото, където е спрял не е имало други автомобили. Възраженията в касационната жалба относно недоказаност на тези обстоятелства се опровергават от наличните по делото доказателства.

При правилно установената фактическа обстановка изводите на СРС, в решаващия му състав, относно наличието на административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, извършено от касатора и тези за законосъобразност на наложената санкция по чл. 182, ал.1, т. 3 от ЗДвП съответстват на материалния закон, поради което решението следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, VIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.02.2011г. на Софийски районен съд, 7 състав, постановено по НАХД № 10313/2010г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: